

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 462/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 14 CoE 29/2011-45 z 11. júla 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom

konateľ a advokáta Mgr. J. H., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoE 29/2011-45 z 11. júla 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 22. júna 2005 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickej osobe úver v sume 663,88 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bola dlžníčka povinná vrátiť v 4 mesačných splátkach. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, určený menovite v zmluve, je (bude) oprávnený v prípade, ak dlžníčka neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžníčka neuhradila dve po sebe idúce splátky, bola 11. decembra 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníčky.

Dňa 12. marca 2006 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) 26. apríla 2006 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 11 Er/231/2006-29 z 10. februára 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 14 CoE 29/2011-45 z 11. júla 2011 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako správne tak z vecného, ako aj z právneho hľadiska.

Podľa názoru sťažovateľky namietaným uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, „... boli porušené... základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vplývajúce z čl. 1 Dodatkového protokolu...“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka s poukazom na viacero rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu interpretuje čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu a v podstatnom uvádza, že „v nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojím rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania... aj práva sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok... tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania... tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastniť majetok... v zmysle Protokolu I Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ namietaným uznesením krajského súdu, zruší namietané uznesenie, vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky so zastavením konania v exekučnej veci. Krajský súd tým, že namietaným uznesením potvrdil uznesenie prvostupňového súdu o zastavení exekúcie v zásade z dôvodu, že exekúciu nemožno vykonať pre vadu exekučného titulu – notárskej zápisnice, podľa názoru sťažovateľky porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jej právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

V rozhodujúcej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sa uvádza:

„Odvolací súd posudzoval predovšetkým exekučný titul – notársku zápisnicu, a dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Citované zákonné ustanovenie určuje náležitosti notárskej zápisnice (okrem tých, ktoré musí mať podľa Notárskeho poriadku), aby bola exekučným titulom. Predovšetkým musí notárska zápisnica obsahovať právny záväzok. Záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia lebo z iných skutočností uvedených v zákone (§ 489 občianskeho zákonníka). Inou skutočnosťou, na základe ktorej vzniká záväzok, je aj porušenie povinnosti vyplývajúcej z už existujúceho záväzkového právneho vzťahu, okrem iného je to aj omeškanie dlžníka.

V posudzovanej veci sa povinný dostal do omeškania s riadnym a včasným plnením záväzku, v dôsledku čoho oprávnený žiadal zaplatiť dlh naraz a uplatnil si aj zákonné právo na zaplatenie úrokov z omeškania.

Notárska zápisnica má ďalej obsahovať označenie oprávnenej a povinnej osoby, právny dôvod (v danom prípade je to zmluva o úvere), predmet (plnenie, ktoré má povinný poskytnúť, teda suma, ktorú je dlžný oprávnenému), čas plnenia, a aby bola exekučným titulom, musí obsahovať aj vyhlásenie povinnej osoby, že súhlasí s jej vykonateľnosťou.

Z uvedeného vyplýva, že k obsahovým náležitostiam notárskej zápisnice ako exekučného titulu nepatrí hmotnoprávny úkon, z ktorého vyplýva záväzok povinného voči oprávnenému, teda v posudzovanej veci zmluva o úvere. To však neznamená, že notárska zápisnica by takýto úkon nemohla obsahovať popri uznaní záväzku povinným a vyhlásení o jej vykonateľnosti. Obidva tieto úkony je potrebné dôsledne rozlišovať a navzájom ich nezamieňať, pretože kým účastníkom hmotnoprávneho úkonu (napríklad v súvislosti so zmenami podmienok úverovej zmluvy, na ktorých sa jej účastníci dohodli v notárskej zápisnici) musia byť účastníci tohto hmotnoprávneho úkonu, pre uznanie dlhu a súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice postačuje prejav dlžníka.

Uznanie dlhu je totiž jednostranným právnym úkonom dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým dáva veriteľovi najavo, že svoj dlh uznáva. Pre platnosť uznania je potrebná písomná forma, prísľub zaplatenia dlhu a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky. Pri splnení týchto zákonných podmienok dochádza k prerušeniu premlčania a predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Všetky tieto náležitosti písomné uznanie povinnej prostredníctvom splnomocneného zástupcu v notárskej zápisnici obsahuje.

Súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je vždy jednostranným prejavom jeho vôle, z ktorého vyplýva, že súhlasí s tým, aby notárska zápisnica v prípade,

že v určenej dobe oprávnenému určené plnenie neposkytne, bola bez ďalšieho titulom pre vykonanie exekúcie. Tento súhlas s vykonateľnosťou nemá hmotnoprávnu povahu, pretože nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností účastníkov konania, je len jednou z náležitostí stanovených Exekučným poriadkom k tomu, aby notárska zápisnica mohla byť exekučným titulom.

Pre platnosť notárskej zápisnice, v ktorej dlžník (povinný) uznal svoj dlh voči veriteľovi a súhlasil s jej vykonateľnosťou, nie je preto potrebná dohoda s veriteľom a neúčast' veriteľa pri spisovaní takejto notárskej zápisnice nespôsobuje jej neplatnosť. Notárska zápisnica v danej veci je však neplatná z iného dôvodu, ktorý súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia posúdil a náležite odôvodnil.

Podľa § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia.

Predpokladom zastúpenia podľa § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka je spôsobilosť zástupcu na právny úkon, o ktorý ide, a záujmy zástupcu nesmú byť v rozpore so záujmami zastúpeného. Tento rozpor so záujmom zastúpeného sa pritom nemusí týkať len právneho úkonu, na ktorý bol zástupca splnomocnený, ale postačí akýkoľvek stret záujmov zástupcu a zastúpeného, ktorý by mohol vyvolať pochybnosť o tom, že zástupca bude riadne vykonávať práva a povinnosti vyplývajúce mu zo zastúpenia.

V posudzovanej veci povinný mal v zmluve o úvere splnomocniť advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre exekúciu.

Súd prvého stupňa postupoval správne, ak pri preskúmaní predmetného exekučného titulu a podmienok, za ktorých bol vydaný, vrátane posudzovania zmluvy o úvere dospel k záveru, že predmetný exekučný titul bol vydaný na základe plnomocenstva, ktoré povinný udelil Mgr. T. K., advokátovi, súčasne v predtlačí zmluvy o úvere a teda povinný, ak chcel, aby mu bol poskytnutý predmetný spotrebiteľský úver, bol nútený súčasne na predtlačí zmluvy o úvere podpísať aj plnomocenstvo pre Mgr. T. K., v ktorom ho splnomocnil súčasne na spísanie predmetnej notárskej zápisnice – exekučného titulu. Takéto podmieňovanie poskytovania spotrebiteľského úveru súčasným uzatvorením

plnomocenstva pre Mgr. T. K. súčasne s poverením na spísanie notárskej zápisnice, ako exekučného titulu, je treba považovať za neprijateľnú podmienku v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Preto správne súd prvého stupňa poukázal na to, že takéto konanie splnomocneného zástupcu povinného Mgr. T. K. voči povinnému je v rozpore so zákonom o advokácii. Navyiac, ak nie je preukázané, že podľa § 18 ods. 1, 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii dal povinný Mgr. T. K. skutočne takéto pokyny, ako sú uvedené v predtlačí zmluvy o úvere a či sa Mgr. T. K. mohol riadiť pokynmi povinného pri presadzovaní práv a záujmov povinného v prejednávanej veci, či povinný s Mgr. T. K. osobne prejednával spôsob presadzovania práv a záujmov povinného a vôbec či povinný bol niekedy v kontakte s Mgr. T. K.

Podľa ustanovenia § 23 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) zastúpenie vzniká na základe zákona alebo rozhodnutia štátneho orgánu (zákonné zastúpenie) alebo na základe dohody o plnomocenstve.

Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že zastúpenie na základe dohody o plnomocenstve predpokladá dvojstranný právny úkon, teda dohodu medzi dvomi subjektami a to medzi splnomocniteľom na jednej strane a splnomocnencom na druhej strane a samotné plnomocenstvo je už iba jednostranným úkonom, ktorým splnomocniteľ dáva tretím osobám na vedomie, v akom rozsahu je osoba uvedená v plnomocenstve oprávnená ho zastupovať. Dohoda o plnomocenstve, z ktorej právny vzťah vzniká, musí teda obsahovať všetky náležitosti dvojstranného právneho úkonu z hľadiska jeho subjektov, ako aj obsahu. Pokiaľ má mať takáto dohoda písomnú formu, predpokladá sa prejav oboch zmluvných strán potvrdený podpisom týchto subjektov.

Správne poukázal súd prvého stupňa na to, že splnomocnenie, ktoré má byť súčasťou notárskej zápisnice, nie je podpísané účastníkmi dohody o plnomocenstve, keďže na tomto chýba podpis splnomocniteľky – povinnej. Súd teda aj správne uzavrel, že v notárskej zápisnici ako exekučnom titule, ktorú oprávnený predložil, chýba nepochybný relevantný prejav vôle dlžníka splnomocniť advokáta Mgr. T. K. na vykonanie vyhlásenia v jej mene. Už samotná táto skutočnosť predstavuje vadu exekučného titulu, ktorá bráni v možnosti vydať exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie na základe takejto notárskej zápisnice.

Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie podľa § 219 ods. 1

O. s. p. ako vecne správne potvrdil, pretože predmetná notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom.“

V nadväznosti na tvrdenie sťažovateľky ústavný súd poukazuje na § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu.

Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih (čas), kedy tak má alebo môže urobiť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie totiž nemožno exekúciu vykonať. Preto možno podľa názoru ústavného súdu považovať za ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu vyjadrený v namietanom uznesení, podľa ktorého ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom či už z formálneho, alebo z materiálneho hľadiska, tak je exekúcia neprípustná, čo zakladá dôvod na zastavenie exekučného konania.

Pokiaľ ide o vykonateľnosť notárskej zápisnice ako exekučného titulu, ústavný súd poukazuje na svoj skorší nález sp. zn. I. ÚS 5/00, v ktorom konštatoval, že „rozdiel medzi uznaním dlhu, resp. záväzku podľa hmotného práva a medzi notárskou zápisnicou obsahujúcou právny záväzok podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, teda podľa procesného práva, je v dvoch náležitostiach. Predovšetkým nemôže ísť o jednoduchý písomný právny úkon, ale o písomný právny úkon v kvalifikovanej forme, teda vo forme notárskej zápisnice. Okrem toho musí notárska zápisnica obsahovať výslovný súhlas

povinnej osoby s vykonateľnosťou právneho záväzku.“. Ústavný súd taktiež uviedol, že vykonateľnosť notárskej zápisnice „sa skúma rovnako ako pri vykonateľných rozhodnutiach podľa príslušných predpisov procesného práva, t. j. skúma sa formálna a materiálna stránka vykonateľnosti“.

Ústavný súd v naznačených súvislostiach poukazuje taktiež na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 1997 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V okolnostiach prípadu ústavný súd aj vzhľadom na už uvedené považuje právne názory vyjadrené v namietanom uznesení krajského súdu týkajúce sa možnosti zastaviť konanie v exekučnej veci, t. j. týkajúce sa právnej podstaty sťažnosti sťažovateľky, z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné, keďže sú primeraným spôsobom odôvodnené a v žiadnom prípade ich nemožno považovať za arbitrárne.

Za daných okolností podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť namietaným uznesením krajského súdu k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ani jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Vo vzťahu k tomuto právu ústavný súd navyše pripomína právny názor vyplývajúci z jeho doterajšej judikatúry, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo aj k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, prípadne v spojení s ich porušením (m. m. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011